

MAGYAR KÖSZÁL

Az Árpád téri Református Egyházközség lapja

19. szám

2005. október 30.

Lelkészi Hivatal és Gyülekezeti Terem: Debrecen, Kassai út 12. ☎: 412-801

INGYEN - KEGYELEM BŐL

/Rm 3:23,24/

Mindnyájan tudjuk, hogy a reformáció kezdetét 1517. október 31-től számítjuk, amely napon Luther Márton híres vitatéziseit kiszégezte a Wittenbergi Vártemplom kapujára.

Az ő sok-sok tusakodása, lelki vívódása, s természetesen nagyszerű igemagyarázata, kijelentés értelmezése vezette el az Egyháznak egy részét arra a felismerésre, hogy az Isten előtti megigazulás kegyelemből, hit által van, és nem az ószövetségi, vagy egyházi törvények megtartása által.

Nem a vallásos, a kegyes élet teljesítményeinek elismeréseképpen, annak mintegy jutalmául nyilvánít 'igaznak' bennünket Isten, hanem azért, mert Jézus Krisztus áldozatát, kereszthalálát úgy tekinti, mint minden ember bűnéért elszenvedett büntetést. Az egész világ bűnéért. Az enyéért, a tiedért. A megelőző nemzedékek és az utánunk jövők bűnéért.

Milyen egyszerű így kimondani, hogy Luther Márton megtalálta ezt az evangéliumot a Szentírásban, s éppen a Római levél alapján.

Csak azt nem tudjuk felfogni, hogy milyen nagy lelki gyötrődésen ment keresztül, amíg választ kapott arra, a szíve mélyéből újra és újra feltörő kínzó kérdésre; hogyan találhatok magamnak 'kegyelmes Istent'? Azaz: hogyan üdvözülhetek?

Pedig ezt a kérdést mindnyájunknak meg kellene harcolnunk, s akkor teljesebb lenne az evangélium feletti örömünk is. Akkor több lenne az Egyházért, a gyülekezetünkért, a szentségekért való hálaadás a szívünkben. S nagyobb lenne a lelki békességünk is.

A helyett tehát, hogy most a reformáció eseményeinek, hitvalló őseink harcainak és a protestantizmusnak az egész világra gyakorolt hatásának a számbavételére törekednénk, tekintsünk a kijelentésre, amely így hangzik: „Mert... mindenki vétkezett. Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által” - és adjunk hálát e drága evangéliumért.

Dr. Szalkay Kázmér, lelkipásztor

Mindig jusson idő

Mindig jusson idő:
Nevetni, mert
ez a lélek legszebb zenéje.
Olvasni, mert
ez a bölcsesség alapköve.
Dolgozni, mert
ez a siker ára.
Játszani, mert
ez az örök ifjúság titka.

Szeretetet adni, mert
gyógyítja az embert,
azt is, aki adja, és azt is, aki kapja.
Egy pillanatnyi mosolyra, mert
ez az arc legszebb ékszere.
És néhány kedves szóra, mert
ezzel egymás számára
könnyebbé tehetjük az életet.

Kenyér az úrasztalán

A kenyér minden úrvacsoraosztás alkalmával ott van az úrasztalán, emlékeztetve bennünket Jézus Krisztus megtöretett testére.

A kenyeret hosszú csíkokra vágva, ma már többnyire ezüst tálon helyezik el az asztalon. A kenyér felszentelése mindig a prédikátor, a lelkipásztor feladata volt, és ma is az. Erre az alkalomra sok gyülekezetben, csak erre a célra használható fatálat és kést tartottak.

Tarcalon 1806-ban ezt írták a levéltárba: „Vagyon egy rendkívül való nagyságú fa tányér, mellyen készítették az Úr asztalára rendeltetett kenyér.”

Az úrasztali kenyeret legtöbb helyen szintén csak erre a célra használható késsel szelte föl a prédikátor. Kunszentmiklós 1819-es leltára megjegyzi, hogy a „nagy kenyérmetsző kés kardból készült”. A kardok ilyen módon való alkalmazása akár a béke szimbóluma is lehetne, és eszünkbe juttatja az ézsaiási jövendölést: „Kardjuktól kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket” (Ézs.2:4)

Ahol nem volt „alkalmatos” kenyérvágó tál, kés, ott a prédikátor gyúrotáblán vágta föl a kenyeret. Néhány helyen azonban annyira megadták az úrvacsora iránti tisztességet, hogy a kenyeret az aranyozott ezüst tányéron szelte föl a prédikátor, majd erről osztotta a szent jegyeket. Egy XV. századból való aranyozott ezüst tányér van a vámospécsi egyházközség tulajdonában. A tányér korábban „patena”, vagyis az ostya kiszolgálására szolgáló edény volt, erre utal a peremére vésett dísz: babérkoszorúban a trónon ülő, kezében országalmát, királyi jelvényt tartó Jézust ábrázolta az ötvös, lévén a Mi Urunk főpróféta, főpap és király, ahogy a 292. dicséretünk erről vallást tesz, vagy tanítja a Heidelbergi Káté 31. kérdése és felelete. A patenát a reformáció elterjedése után kenyérosztó tányérnak használták, illetve az úrvacsorai kenyeret vágták fel rajta, majd osztották róla.

1588-ban az egi születésű Bacsó Farkas neje, Bay Anna úrasztali tányért és kelyhet ajándékozott a *Miskolc-Avas-i* templom számára. Az adományozás tényét Bay Anna rávésette az aranyozott ezüsből készült tányérra és kehelyre, amely szó szerint így hangzik: „Tekintetes, nemzetes, vitézlő egi Bacsó Farkas házas társa, Bay Anna asszony csináltatta az Úr Jézus Krisztustól szerzett szent vacsorának tisztességére, és ajándékozta a Miskolci anya szent egyház gyülekezetének ezt a tányért, pohárostól. 1588.” A tányér közepén Jézus szimbóluma, az Isten Báránya ezüsből öntött, aranyozott alakja látszik, ami arra enged következtetni, hogy a kelyhet és a poharat debreceni ötvös készítette, mert a város címerében az 1300-as évektől kezdve ott volt a bárány, de az 1561-ben Huszár Gál által alapított nyomda kiadványainak a címlapján is. Debrecenben az 1500-as évek végén 39 ötvös dolgozott. A miskolci tányéron levő számtalan késnyom szintén bizonyítja, hogy a kenyeret ezen szelték föl.

Ha már a kenyérről beszéltünk, szóljunk a morzsáról is, amellyel Jézus példázata szerint Lázár, a koldus megelégedett volna (Lk.16:21.). Református őseink az úrvacsora kenyérének még a morzsáit is tiszteletben tartották. A *balatonkövesdi* gyülekezet 1820-as leltárában ezt olvassuk: „van egy bádogtányér, melyre az asztalra hulló morzsalékot szokták az úrvacsora alkalmával felszedgetni”.

Amikor az új kenyérré gondolunk, jusson eszünkbe, hogy a kenyérért nemcsak dolgozni kell, hanem imádkozni is, és amikor ezt a kenyeret akár az úrasztaláról, vagy bárhol és bármikor a kezünkbe vesszük, ne felejtünk el érte hálát adni a kenyéradó Gazdának, a mennyei Édesatyának.

Dr. Takács Béla

Dr. Takács Béla lelkipásztor, a Debreceni Református Kollégium egykori múzeumigazgatója.
A Reformátusok Lapjában 1991. augusztus. 18-án megjelent cikkének rövidített változata

Nőszövetségi konferencia – Balazsér /Kárpátalja/

1. nap, szeptember 8-án: megérkezés.

Pocsai Vincéné tiszteletes asszony köszöntése; 89. ének – Az Úrnak irgalmát örökké éneklek.
Ige: Királyok első könyve, 13 rész, 10 vers. Majd elhelyezés és vacsora.

Jelenlévő lelkészök: Takácsné Bojtor Emese, Sipos Kálmánné Katika, Papp Tiborné Mónika.

2. nap, szeptember 9.: Konferencia a balazséri templomban; 138. ének – Dicsér téged teljes szívem. Zán Fábián Sándor református főjegyző úr köszönti a Nőszövetséget. Befejező ének: 130. zsoltár – Tehozzád teljes szívűből kiáltok szüntelen. Majd Gulácsy Lajos püspök úr köszöntése, aki végig jelen volt. Ige: Kolossé levél 3. rész, 16-17 vers.

Szécsiné Emmike, a Tiszántúli Egyházkerület Nőszövetsége titkárának előadása. Címe: *Isten beszéde és ember beszéde*. A beszéd életünk kincse, mert ezzel tudjuk magunkat kifejezni, ha valamit el akarunk mondani, vagy valakit meg akarunk hallgatni. Ezért adta Isten a beszéd hatalmát. Célhoz érni Istenhez csak úgy tudunk, ha valóban őreá figyelünk, akkor ismerjük meg, és akkor tudjuk azt tenni, ami az Ő akarata, mert Isten céljai a teremtés óta változatlanok. A Teremtő akarata, hogy az Ő erkölcsi törvényeinek megfelelően éljünk, ami azt jelenti, hogy hinnünk kell, engedelmeskednünk, és mindig készen kell állnunk szolgálatra, mert Ő mindenre megtanít és válaszol kérésünkre, bátorságot ad, keres bennünket, de el is számoltat. Kijelenti magát, erőt ad az Ő igéjének megtartásához. Az ég és a föld elmúlik, de Isten beszéde örökre megmarad az ember számára. Küldi üzenetét lelkészeknek keresztül minden drága alkalomkor. Mint halk óra ketyegését, úgy halljuk beszédét, amit felénk küld.

ÁMEN

Ezután úrvacsora következett, majd Szécsi András lelkész „*Peregrináció a református egyház életében*” című előadása.

3. nap, szeptember 10.: Kirándulás: Ungvár, Szolyva.

4. nap, szeptember 11.: A beregárdói gyülekezetben istentisztelet és keresztelés. Ezután vasárnapi ebéd következett. - Gyülekezetünkben Kovács Jánosné Rozikával együtt vehettem részt a Konferencián.

Kovács Józsefné Marika

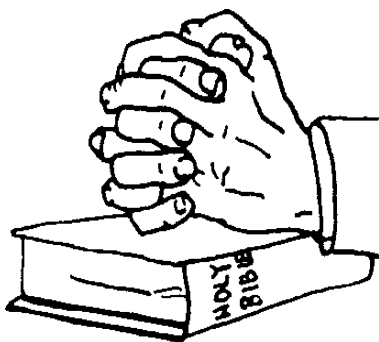
Egy imádság az idősök világnapja alkalmából

„Uram Te tudod, hogy öregszem, és egy napon nagyon öreg leszek. Tartóztass meg attól a rossz szokástól, hogy azt gondoljam, hogy mindig, minden tárgyhoz hozzá kell szólnom.

Ments meg attól, hogy beleavatkozzam. Add, hogy hangulatember - segítőkész, de megszerzett bölcsességemet kár, fel, de Te tudod Uram, hogy barátom. Ments meg az elmémet térjen, add, hogy meglássam a hogy ne beszéljek állandóan a fájdalmairól, amelyek csak múlásával. De add meg a legyek mások bajaival szemben.

Azt nem kérhetem, hogy az emlékezőtehetségem javuljon, ellenben add, hogy alázattal és kevésbé fölényesen kezeljem mások gyengülő emlékező tehetségét.

Taníts meg arra, hogy néha meglássam saját tévedéseimet is. Tarts meg aránylag édesnek. Én nem akarok szent lenni, azokkal nehéz sokszor együtt élni, de savanyú öreg sem lenni, mert azok az ördögnek koronái. Add, hogy képes legyek a szép dolgokat és az emberek tehetségét meglátni. És adjál erőt Uram, hogy ezt meg is mondjam nekik. ÁMEN.”

mindenkinek a dolgába figyelmes legyek, de ne legyek nem erőszakos. Az egy életen át hogy nem mindig használhatom szeretném, ha maradna néhány attól, hogy mellékvágányra lényegét. Zárd le az ajkamat, bántódásaimról és a nagyobbodnak az évek kegyelmet, hogy türelmes

Egy XVIII. Századbeli apáca imája. Fordította: Mészárosné Fekete Gizella – Ausztrália.

TESTVÉRKAPCSOLATOK

Lipták Andorné Irmuska testvérünk néhány éves Kecskemétre való elköltözése után, tavasszal meglátogatott bennünket a kecskeméti gyülekezet. Ezt viszonztuk mi június 11-én.

Útközben megálltunk **Köröstétlenen** (régiben Kőröshalom) az Árpád emlékműnél. 1896-ban a honfoglalás 1000 éves évfordulójára 9 helyen állítottak országunkban milleniumi emlékművet [Budapest (Andrássy út), Brassó (Cenk hegy), Munkács, Nyitra (Zoborhegy), Zimony, Dévény (vártető), Pannonhalma, Pusztaszer és Kőröshalom]. Sajnos ezek közül megcsönkített hazánk területén csak 3 maradt meg, itt, Pannonhalmán és Pusztaszeren (Ópusztaszer). Koszorúzással tisztelegtünk Árpád vezérünk és hősi elődeink előtt. Megálltunk **Törtelen** is, ahol Szalkay László nagytiszteletű úr, szintén lelkes felesége, két aranyos gyermeke és Istráb József gondnok úr nagy-nagy szeretettel várt bennünket. (Nagytiszteletű úr még Jászkarajenőn és Köröstétlenen is szolgál.) Csak régi gyülekezeti házuk volt, ezért 2000-ben a millicentenárius évére új templomot építettek. A gyülekezeti hívek adakozása mellett segítettek nekik pénzügyi segítséggel a svájci, a holland testvérek és a romániai magyarok is. Utóbbiak a helybeliekkel együtt az építkezésben két kezük munkájával is részt vettek. Az eredmény nem maradt el. Lenyűgöző a nehézségekkel felépült, melegséget, szeretetet sugárzó kis fehér templom látványa, előtte a hatalmas virágzó kert, benne balról kopjafák, jobbról egy trianoni emlékmű, melyet idén avattak föl. Mi öregek, jóleső érzéssel láttuk az emlékművön hazánk címe alatt megcsönkített hazánkat a régi nagy Magyarország rajzolatában, s alatta olvashattuk a „Hiszekegy”-et, hisz elemista korunkban a tanulást mindennap egyházi ének éneklésével és a magyar „Hiszekegy” imával kezdtük.

A templomba belépve meghatódva hallhattuk a kis harang megkondulását. A templomban a sok virágzó muskátli és dísznövény, az emlékmű, a kopjafák, a szeretetteljes fogadtatás, harangzúgással párosulva, bizony bevalom, örömmel, meghatódottságunkban könnyet csalt szemünkre. Van, lesz jövő hazánkban is!

Bent, Huga Sándor kántorunk orgonajátéka mellett énekeltünk, s meghallgattuk Szalkay László nagytiszteletű úr prédikációját /Dániel 12/, mely valóban szívünk-lelkünk legbensőjéig elhatott, s megerősített bennünket református vallásunkban.

Meglepődve gyönyörködhattunk azután a templom alatti gyülekezeti teremben, ahol „terülj-terülj asztalkám” várt bennünket, mindenféle jóval. Evés, ivás, beszélgetés után egy verset olvastam föl, melynek summája, hogy öregségünknek is megvan az értelme, feladata, mert aki hinni, szeretni és imádkozni tud, az nem felesleges. Csak gratulálni tudunk a templomépítő gyülekezetnek, s reméljük, hogy hazánkban még több templom fog épülni a jövőben, amelyeket megtölt Krisztus hívő népe.

11 óra körül érkezünk meg **Kecskemétre**. Itt is ugyanolyan szeretettel fogadtak bennünket, mint Törtelen: Magyarné Balogh Erzsébet lelkesítő, Liptákné Irmuska, lányával, s jópár gyülekezeti tag. Megtekintettük a Református Kollégiumot, a könyvtárat, ahol Sylvester János fő művét, az Új Testamentum magyar fordítását csodálhattuk meg. Ez az első magyarországi magyar nyelvű könyv. Ő felismerte, hogy a magyar nyelv alkalmas az időmértékes verselésre. Ezt bizonyítja az Újszövetség fordításának „Az magyar népek” című ajánlása: „az, ki zsidóul, és görögül és végre deákul szól vala régen, szól néked az itt magyarul.” A Sylvester Bibliából kevés példány maradt fenn, az idegenvezetőnk szerint egy példányt a British Museum is őriz Londonban. A Kecskeméti Református Kollégium Könyvtárának is a legmegbecsültebb darabja ez a könyvrítka. A díszteremben megcsodálhattuk a Róth Miksa által készített, páratlan szépségű színes üveglakokat.

Csak kívülről láthattuk a szecessziós stílusban épült Cifrapalotát, a Kodály Zoltán Zenepedagógiai Intézetet. Nem néztük meg a Katona József drámaíró emlékhelyeit, aki szintén Kecskemét szülötte. Reméljük további kapcsolataink során tiszteleghetünk e két nagyság értékei felett is. (Hazafele menet az autóbuszban csak megemlékeztünk Kodályról, hisz' népdalokat énekeltünk, köztük Kodály „Esti dal”-át is.)

Innen a református templomba vitt utunk. Nagytiszteletű asszony ismertetéséből tájékozódhattunk a református templom történetéről (1680-84 között épült.), jelenlegi egyházi életükről. Jobban meghatódok, amikor fehér bútorzatú templomba lépek be, - s ez is az volt, mert itt az egyszerűséget, az igazi krisztusi református szellemet, az örök lelki jelenlétet érzem. Itt is énekeltünk, hálát adtunk Istenünknek. A kecskeméti is szeretetvendégséggel zárták gyülekezeti látogatásunkat.

Ezután következett a déli ebéd, melyet Liptákné Irmuska otthonában költöttünk el. 'Királyi' fogadtatásban volt részünk. A fennséges ebéd Irmuska szeretetéről, áldozatos munkájáról árulkodott.

Kirándulásunk befejezéséig Irmuska is, Nagytiszteletű úr is imádkozott. Megköszöntük Istenünknek az élményekben, szeretetben gazdag napot. Örülünk, hogy ápolhattuk a keresztyén testvéri kapcsolatot, melyet mind Törtelen, mind itt megtapasztalhattunk. Örökre szívünkbe zárjuk mindkét egyház régi és új ismerőseit, testvéreinket. Mégjobban megerősíthettük szívünkben a felebaráti szeretetet, hazánk iránti hazafias érzésünket. Krisztus Igéje kísérte egész utunkat is, így még jobban érezhetjük Igéje szerető parancsa erejét: „úgy szeressétek egymást, ahogyan és szerettelek titeket.” /Ján 15:12/

Dr. Fekete Andrásné

Visszaemlékezés Alcsútra

Az Árpád-téri templomban 2005. június 19-én lelkészünk az Apostolok cselekedetei 16: 13-14. vers alapján hirdette az Igét, mely Pál apostol térítői útjáról szólt. Pál találkozik Lídiával, a bíborárussal, s a vele pihenő asszonyokkal. Lídiának az Úr megnyitotta szívét, hogy figyeljen Pál beszédére, s hogy ezután keresztkedjen meg. Így lett Európában az első keresztyén egy asszony. Megtörtént az ébredés.

1947 tavaszát írtuk. Az előző évi alcsúti, szárszói és egyéb alkalmak még csak előszelei voltak az egész országot átjáró, hallható zúgásnak: a lelki megújulásnak, a 'nagy ébredésnek'.

Jól emlékszem, 1948 nyarán kis falunkban, Berettyószentmártonban is esténként zúgtak a harangok, hívogatták a háború szenvedéseit átélte, megtört szívű, szomorú embereket, hogy vigasztalást kapjanak a Szentlélek által. A mezei munkából hazatérő emberek sietve érkeztek a templomba, hogy hallgassák Kovács Tibor teológus, lelkesítő, vigasztaló igehirdetését, és az együttes éneklés csodájában részesüljenek.

Néhányan a fiatalok közül eljutottunk Alcsútra a háromnapos konferenciára, boldogan vállaltuk a marhavaggonnal való utazást is.

50 vagonos külön szerelvény szállította a Kálvin csillagot, a CE – betűket viselő fiatalok tömegét. Később tudtuk meg, hogy a szervezőknek gondot okozott az elszállásolás, mivel nagyon sokan jelentkeztek. A szervezők között lévő egyik hölgy lehúzta gyémánt ékköves gyűrűjét és felajánlotta az építkezésre. Tettével követőkre is talált, így a szálláshely építése megoldódott.

Az első napon az eligazítások után kezdő áhítaton vettünk részt. Alcsúti naplómata ma is őrzöm, s így megmaradt az elhangzott igehirdetésekből, előadásokból több szép s maradandó, léleképítő gondolat. A legendás hírű Szikszai Béni lelkész igehirdetését 2700-an hallgattuk nagy figyelemmel és fegyelmekkel. Alapige volt: „Barátom, miért jöttél?” / Mt.26:50./ „Először Isten országát keresd, ne az anyagiakat, hanem Krisztust keresd. Nem a környezetben, hanem benned van a hiba. Ha Jézust akarod látni, nézd meg először a szíved. Az Úr Jézus az ő hatalmas kegyelmét akarja neked adni.”

Szerte a völgyben és a domboldalakon mintegy 120 színes csoport ült a fűvön. Csodálatos volt az imádkozó lányok és fiúk sokasága és együtt éneklése.

A szervező lelkészt betegsége és távolléte miatt Kiss Antal Jenő, a mindnyájunk által tisztelt és szeretett debreceni lelkipásztor, Anti bácsi helyettesítette.

Naponta a bibliakörök összejövetelein sok szép éneket tanultunk, több igehirdetést, előadást hallgattunk meg, minden alkalom Jézushoz hívás volt, szívünkre helyezve Krisztus követését és az Úr előtt való járást hitünket megtartva.

A záró összejövetelen ismét Szikszai Béni lelkipásztor tartotta az evangélizációt. „Ímé meggyógyultál.” / János 5:14./ „Valaki van, aki lát téged. Ő ügyel a te járásodra. Isten nem a Bibliádat nézi, hanem a szívedet. El ne feledd, hogy mindenhol ott van veled Isten. Az Ő orcája előtt nincs menekülés. A büntől Hozzá fuss, ha hangzik a hívás, egy tiszta fehér lap legyen a te életed. A hallottakat őrizd meg szívedben egész életedben.”

Végül így szólt Béni bácsi: „Elkezdek egy éneket, s aki átadta szívét és életét Jézusnak, álljon fel és énekelje tovább velem a megkezdett éneket!” „Amint vagyok, sok bűn alatt...” énekeltek egyre többen boldogan.

A konferencián egy egész életre szóló lelki táplálékot kaptunk, újonnan született szívet, mely ezer öröm forrása lett sokunk életében.

Aztán 1949-ben véget ért egy nagyon szép és tartalmas korszak az egyházak életében. Voltak, akik 'gondoskodtak' róla. A templomba járást is számon tartották. Még csak emlegetni sem lehetett a hit áldásait, csodálatos munkálkodó erejét életünkben.

Ma is nehéz helyzetben vannak a szülők, ennyi év után. De aki már belefáradt abba, hogy gyermekének Istenről beszéljen, próbáljon meg imádságban Istennek beszélni gyermekeiről, unokáiról. A gyülekezet tagjai naponta kérjék a mi kegyelmes atyánkat a fiatalságért s egy új ébredésért!

Kis falunkban most szomorúan szólnak a harangok, kevesen hallják meg, mindössze kilencen-tizen.

Reményik Sándor Templom és iskola című versének utolsó versszakával zárom beszámolómat:

**„A nagyapáink, nagyanyáink
Szemükbe bízta és vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!”**

Debrecen, 2005. október 8.

Dürgő Jánosné

Egyházmegyei konferencia Berekfürdőn

Berekfürdőn a Megbékélés Házában 2005.szeptember 29-30-án a Református Egyházmegye által szervezett „Egyházmegyei Konferencia a Család éve jegyében” című előadássorozaton vettünk részt.

A bevezető áhitatot **Derencsényi István** esperes úr végezte az Efézusi levél 4:31 és a Példabeszédek 27:17 alapján. Az Efézusi levél a keresztyén házirendről szól, minden testvérnek ajánlott olvasmány. A család Isten akaratából jött létre. Isten akaratát ellen napjainkban különböző erők intéznek támadást. Az emberi életet társas viszonyban kell élni, elszenvedvén egymást szeretetben. A jósnak és a szeretetnek adjunk helyet a szívünkben. Ellenkező esetben a harag, az irigység és a gyűlölet lesz úrrá életünkben. Hassunk egymásra, de sohase úgy, hogy tönkretegyük egymást.

Dr. Lenkeyné dr. Semsey Klára, professzorasszony előadása arról szólt, mit tanít az Újszövetség a családról. Az újonnan alakult gyülekezetek örömmel hallgatták Pál apostol intelmeit, tanításait a családi életéről. Az Újszövetségben a családra legjellemzőbb útmutatás: egy családban, egy házban, istenfélelemben élni. Fontos volt valahova tartozni, védelemben élni. Máté és Lukács beszámolnak Jézus családjáról és a család féltő, gondoskodó szeretetéről. Napjainkban nem az istenfélelem jellemzi a családok életét. A fiatalokat fel kellene készíteni a család szeretetére, a háziasságra, az otthonteremtésre.

Dr. Bodó Sára, egyetemi docens „Gyermekek, ifjak a családban” címmel tartott előadásában arra hívta fel a figyelmet, hogy a családban a gyermekekkel éreztetni kell a szeretetet, mindenben segíteni őket. Életszemléletet, felelősségtudatot, kezdeményezőkézséget sajátít el a családban. Ezzel ellentétben a mai társadalom azt tanítja, hogy nem kell törődni a családdal, nem számít a becsület, csak a pénz, a haszon.

Dr. Imre Sándor, egyetemi tanár előadása „Idősek a családban” címmel hangzott el.

Mi az öregedés? Vegyük tudomásul, hogy ez az élet rendje, el kell fogadnunk. A hitben, szeretetben meggazdagodott emberek idős korban is boldog emberek. Nagyon fontos tényező a lelki béke. Ha feszültség van, jön a betegség. Megszívlelendő tanácsok: szerezzünk örömet a környezetünknek. Ne csak magunkkal foglalkozunk: pl. látogassunk betegeket, kapcsolódjunk be az egyház életébe.

Dr. Pálhegyi Ferenc, egyetemi tanár „A család a mai magyar társadalom valóságában” címmel tartotta előadását. Ha figyeljük, hogy mi történik kis hazánkban, nyugtalanok vagyunk. Az értékrend megváltozása a birtoklást előtérbe helyezi, a Tízparancsolatot semmibe veszi. Az ember a tudást Istentől kapta, kezében van a tudás hatalma, de azt nem jó célokra használja föl. Pl. terrorizmus, atomfegyverek, ózonpajzs elvékonyodása, környezetszennyezés stb. Ezek mellett egyre többet hallunk a híradásokból a természeti katasztrófákról. Ezzel szemben mi van nálunk? Liberalizmus, enyhe kábítószer engedélyezése, okkultizmus.

Dr. Kustár Zoltán, egyetemi docens előadásában az Ószövetség családról vallott nézeteivel ismertette meg a hallgatókat. A család a béke és a harmónia színtere volt. A Tízparancsolat szerint alaptörvény volt az anyai szeretet, az apai következetesség, a gyermeki engedelmség, a szülők tisztelete. Izrael földjén a kölcsönös segítségnyújtás volt jellemző. A család örömeiben mindenki osztozott, bűneiért a család minden tagja meglakolt. A vallási közösséget szűk családi összefogással ünnepezték meg, s idézték fel az egyiptomi szabadulás csodáját. Az előadó a gyakori családi viszályokról is említést tett. A keresztyén családban a gyermek Isten áldása, s ezt a bibliai üzenetet kell továbbadnunk. Mi, keresztyének ne engedjük el egymás kezét, mert kell a közösség, kell a gyülekezet, kell a család. Sajnos visszahozhatatlanok a régi erkölcsi alapok, elkeserítő jelenségek jellemzik társadalmunkat.

Derencsényi esperes úr zárszava szerint: ne adjuk fel a reményt, bizzunk Isten hatalmában, oltalmazó kegyelmében.

Debrecen, 2005. október 12.

Dürgő Jánosné

Közeledik a reformáció ünnepe...

A 2005-2006-os 'tanév' presbiteri továbbképző tanfolyam első alkalmát a Sárándi Református Egyházközség templomában tartotta a Debreceni Egyházmegye szeptember 17-én. A reformáció ünnepéhez, október 31-éhez időben egyre közeledünk, ezért igen időszerű volt, *ifj. dr. Fekete Károly* teológiai professzor előadása. A sárándi gyülekezet ízletes ebédre hívta meg a gyülekezeti házba az egyházmegye presbiteréit. A kedves vendéglátást ezúton is köszönjük! Az Árpád téri gyülekezetből öt presbiter vett részt a továbbképzésen. Az értékes előadás vázlatát Kovács Gyula presbiter jegyezte le.

A szerkesztő

Mit jelent a reformáció népéhez tartozni?

Protestálás: kétirányú küldetés. Egyrészt óvás és tiltakozás minden ige elleni tan és tett ellen. Másrészt kiállás minden Isten ígéből fakadó jó ügy és gondolat mellett.

Egyedül Istené a dicsőség – Soli Deo Gloria

Egyedül a Szentírás a zsinórmérték – Sola Scriptura

Egyedül Krisztus – Solus Christus

A kegyelem felfedezéséhez nélkülözhetetlen a hit – Sola gratia – Sola fide

A református hatástalanság akadályai

- A tan és az életfegyelem a perdöntő református egyházfelfogásban, mivel ezek a területek a hit és az erkölcs találkozási pontjai. Egyház- és tanfegyelmetlenségben él egyházunk.
- Az ósdi, kenet-teljes nyelvezet riaszt.
- Az élménytársadalomban terjed az élmény-kereszténységgel kábítás.
- Az ekléziola jelenség a szektaveszély egyik bázisává lehet!
- Elfelejtődött az egyetemes papság elve, ami ellentétben áll az ú.n. 'Ein Mann System' gyakorlatával. (Az 'Ein Mann System' szerint mindent a pap tud és mindent a pap csinál = az egy emberes egyház.)
- A hamis demokratizmus.
- Ide tartozik a demokrácia - krisztokrácia gondolat közötti feszültség.

Radikális változtatások a szerepvállalás fokozása érdekében

(azaz közelítés a Jézus Krisztus megálmolta 'szerep'-hez)

- Mi kell ahhoz, hogy vonzóbb legyen hazánkban a keresztyén egyház?
- Köldöknéző kegyesség helyett kreatív kegyességet.
- Ennek szinte előfeltétele a magas szintű erkölcsiség, fegyelmettség és mértékletesség.
- „Különösen fontos azonban, hogy minél nagyobb hangsúlyt kapjon az a szemlélet, amely a jó létet nem a jóléti társadalom szükségletei szerint határozza meg.” (Kopp Mária)
- A 'dubito ergo sum' (kételkedem, tehát vagyok) korszakában élő emberhez nem lehet felkészületlenül közeledni. Az idegen, ú.n. 'kánaáni nyelvezetet' fel kell váltsa egy érthető és értelmes egyházi kommunikáció. Dietrich Bonhoeffer ezt jelölte az evangélium szekturális interpretációja tétellel.
- Megtanulni élni, olykor a részt-nem-venni szabadságával.

„Szinte elismert gyakorlattá lett egyházunkban a tétlen elnézése gyakran még a presbiterek életében is olyan vétségeknek, amelyek aztán egyházunkat fegyelmezetlen, komolytalan, tekintély nélküli és semmibe se vett vendégfogadóvá alázták, amelybe mindenki beléphetett, mindenki csinálhatott, ami tetszett és otthagyhatta, amikor akarta. Szabad volt benne nem hinni, magunkkal kérkedni, nem áldozni, éktelen étellel fertőzni, szabad volt reverzálist adni, más felekezetek templomát és szokásait gyakorolni, egyszóval minden szabad volt. De mindaz azt mutatta, hogy az egyház megszűnt egyház lenni. Az oka is nyilvánvaló: az egyház attól félt, hogy ha rendet és lelki fegyelmet teremt, hívei elhagyják és a statisztikára dolgozó ellenfélhez csatlakoznak.

Kétségtelen, hogy a komoly fegyelem lelke csak a hitbeli megújulásból fakad, de ha egyszer az egyház tagjai öntudatára jutnak kálvinizmusunknak, azonnal hozzá kell nyúltniok a mennyország e kulcsához és a kirekesztés hatalmát törvénné kell tenniök az egyházban, a legszigorúbban szabván meg a visszafogadás feltételeit.”

/Makkai Sándor: Öntudatos kálvinizmus, 35-36./

Ne akarj kereszteden könnyíteni!

Fordította: T.E.

Kemény a harc, nehéz a kereszt terhe.
Nem bírom már! –sóhajtod csüggedezve.
De tarts ki! Egyszer meglátod, megérted,
Hogy a keresztre miért volt szükséged.

Vándor roskad le az útszél kövére.
Bot a kezében. Bárcsak célhoz érne!
De nem megy tovább! Hogyan érje el,
Ha olyan nehéz terhet cipel?

Amikor indult, erős volt és boldog.
Azóta annyi minden összeomlott.
Magára maradt. Szép napoknak vége.
Keserves, árva lesz az öregsége.
Szívében ott a kérdés szüntelen:
Mért lett ilyen az út, én Istenem?!
Ahogy így töpreng, kicsordul a könnye,
És leperdül az útszéli göröngye.

Aztán elcsendesedik. Lehet-e
ilyen csüggedt, ha Isten gyermeke?
Magasba emeli tekintetét.
Ott majd megérti, amit itt nem ért.
Fogja botját, és indul vánszorogva,
mintha a domboldalon kunyhó volna!
Odaér. Bemegy. Fáradtan lefekszik.
Soká eltöpreng még bajon, hiányon,
míg végre lassan elnyomja az álom.

S magát álmában is vándornak látja,
útban a távoli mennyei hazába.
A mennyei város ragyog feléje.
Oda igyekszik, siet, hogy elérje.
Kezében vándorbot, vállán keresztje.
Vállára azt maga Isten helyezte.
Siet örömmel. Föl! Előre! Föl!
A messzi cél, mint csillag, tündököl.

Hőség tikkasztja. Keresztje teher.
Útközben néha pihennie kell.
Kedves ház kínál pihenést neki.
Súlyos keresztjét ott leteheti.
S ahogy továbbindulna, mit vesz észre?

Tekintete ráesik egy fűrésze.
„Olyan súlyos keresztet cipelek.
Jobb, ha belőle lefűrészelek”
- mondja magában.
„De jó, hogy megtettem!
Sokkal könnyebb!”
- sóhajt elégedetten.

Siet tovább. Mindjárt elfogy az út,
s eléri a ragyogó gyöngykaput.
Ő már csak egy patak választja el!
Jön-megy a partján, hídra mégse lel.
De hirtelen eszébe jut keresztje:

A túlsó partra az most híd lehetne.
Jaj, nem ér át! Hiába próbálgatja:
hiányzik a lefűrészelt darabja.
„Mit tettem!”- kiált kétségbeesetten.
„Most a cél közelében kell elvesznem,
mert keresztemet nehéznek találtam!”
S ott áll a parton keserű önvádban.

Aztán új vándort lát közeledni,
s mert keresztjéből nem hiányzik semmi,
mint hídon, boldogan indulhat rajta,
hogy átjusson békén a túlsó partra.
„Rálépek én is!” Reménykedni kezd:
az ismeretlen, idegen kereszt
hátha átsegíti. Rálép, de reccsen
lába alatt. „Jaj, Istenem, elvesztem!
Uram, segíts!” Így sikolt, és felébred.
Még a földön van. Előtte az élet.
Csak álom volt a kín, a döbbenet.

„Megváltó Uram, köszönöm Neked!
Keresztemet Te adtad, ó, ne engedd,
hogy egy darabot is lefűrészeljek!
Amilyennek adtad, olyan legyen!
Te vezetsz át a szenvedéseken.
A Te kereszted szerzett üdvösséget,
de mivel az enyémet is kimérted,
Te adj erőt és kegyelmet nekem,
hordozni mindhalálig csendesen!”

Gyülekezeti hírek

- ✍ 2005. május 15. – Pünkösöd hétfőn Czirók Éva IV. évfolyamos teológiai hallgató volt a kollégiumi legátusunk.
- ✍ Május 20-22. – Kolozsvár mellől, Kisbácsból érkeztek vendégeink, akiket részben családoknál, részben a Váci Mihály Kollégiumban helyeztünk el. Szombat délután az erdélyi fiatalok az Árpád téri fiatalokkal találkoztak. Vasárnap igehirdetéssel szolgált Oláh József kisbácsi református lelkipásztor. A 40 fős énekkart Péterné Sógor Éva vezényelte. Zeneszámokkal szolgáltak a lelkész házaspár gyermekei: Oláh Mátyás, Gábor és Boglárka. Csodálatos élménytől estek el azok, akik nem voltak az istentiszteleten, ez volt a zenei szakértők véleménye is.
- ✍ Május 28. – Az egyházmegyei presbiterek tanfolyamának záróalkalma Bánkon.
- ✍ Június 1. - Újra folytatódik a toronyórak javítása (SATRAX).
- ✍ Június 4. – 16:30-kor a református templomokban országszerte megszólaltak a harangok. Trianon 85. évfordulóján az igazságtalan békekötésre emlékeztünk.
- ✍ Június 11. – Kirándulás Törtel és Kecskemét református gyülekezeteibe.
- ✍ Június 24. – Egyházkerületi Nőszövetség konferenciája a Nagytemplomban.
- ✍ Június 28 – július 3. – Nyári Gyermekek és Ifjúsági Gyülekezeti Bibliatábor megrendezése a parókián.
- ✍ Augusztus 1- augusztus 4. – A Kárpát medence Református Lelkészegyesületeinek nyári konferenciája Hanván (Szlovákia). Tompa Mihály papköltő a hanvai református gyülekezetben volt lelkipásztor, itt is van eltemetve. A konferencián részt vett Dr. Szalkay Kázmér, mint a Tiszántúli MRLE (lelkészegyesület) titkára, feleségével együtt. /Augusztus 7-én 9 órakor közvetítette a Méliusz Rádió lelkipásztorunk interjút erről az alkalomról./
- ✍ Augusztus 6. – Nőszövetségi konferencia Nagyszalontán (Románia). Ezer fő vett részt rajta. /Gyülekezetünkben 4 fő/
- ✍ Augusztus 9. – Az orgonajavítók első jelentkezése. Beindul az orgonajavítás. A parókián vendégszobát rendeztünk be a mesternek és segédjének. A templomba átkerült az imatermi elektromos orgona. Huga Sándor kántorunk a javítás ideje alatt azon játszik.
- ✍ Augusztus 22 – augusztus 25. – Doktorok Kollégiuma a Debreceni Református Kollégiumban. /Az egyházi tudományos testület Jogi Szekciójának elnöke lelkipásztorunk./
- ✍ Július, augusztus, szeptember hónapokban a hajléktalanok ellepték az Árpád téri templomparkot, csúnya szemetelést előidézve. Ki segít a társadalmi bajok orvoslásában?
- ✍ Szeptember 8-11. – Balazséri nőszövetségi konferencia (Kárpátalja).
- ✍ Szeptember 11. – 10:30-kor közvetítette a Cívis Rádió (91,4 MHz) lelkipásztorunk interjút, amelyben a templomunkat mutatta be.
- ✍ Szeptember 15. – A csütörtöki bibliaóra után Dr. Fekete Andrásné szeretetvendégséggel lepett meg bennünket. Köszöntöttük jubileumi diplomás pedagógusainkat, akik szeptember 4-én vették át a Nagytemplomban az elismerést:
- Pálfi Antal gondnok úr vas diplomás**
Dr. Fekete Andrásné gyémánt diplomás.
Dr. Tóth Kálmánné rubin diplomás.
- ✍ Szeptember 17. – a Debreceni Egyházmegye presbitereinek tanfolyama Sárándon.
- ✍ Szeptember 25. – Presbiteri találkozó az imateremben.
- ✍ Szeptember 29-30. – Berekfürdői „Család Éve” konferencia.

Összeállította: Dr. Szalkay Kázmérné

HALOTTAINK:

<i>Név</i>	<i>Lakcím</i>	<i>Születési év</i>
Tóth Andrásné Dobi Katalin	Kassai út 115.	1933
Szabados Lajosné Szabó Mária	Kassai út 64.	1918
Jenei Sándor	Csapó utca 72.	1926
Nagy József	Botond utca 16.	1932
Szóke József	Homok utca 10.	1914
Király László Mihály	Kassai út 75.	1916
Atucsák Györgyné Toldi Piroska	Apafi utca 4.	1938
Csáki Gáborné Fignár Klára	Ótemető utca 7.	1940
Szabó Józsefné Haász Mária	Boka Károly utca 7.	1922
Hegedűs Istvánné Kis Katalin	Debrecen	1918
Gábor Miklósné Wild Margit	Pallagi otthon	1915
Tőkés István	Székely utca 7.	1936
Darabos Sándorné Almási Magdolna	Apafi utca 23.	1920
Somlyai Elek	Abonyi utca 7.	1918
Kolocsán Mihályné Nagy Aranka	Damjanich utca 37.	1914
Schrá derné Sulyok Ilona	Budapest	1914
Agárdi Sándorné Tajta Ilona	Kassai út 29.	1923
Pongor Sándor	Vasvári Pál utca 6.	1935
Fehér Imre	Görgei utca 9.	1921
Dr. Farkas Endre	Miskolc	1953

„Te benned bíztunk eleitől fogva” /Zsoltárok 90,1/

KONFIRMÁLÁS:

<i>Név</i>	<i>Konfirmálás ideje</i>
Kertész László	2005. 08. 14.
Szabó Anikó	2005. 08. 21.
Szakács Norbert	2005. 08. 21.
Szakács Ádám	2005. 08. 21.
Oláh Ádám	2005. 08. 21.
Oláh Attila	2005. 08. 21.
Nagy Lászlóné Kígyós Erzsébet	08.21.
Kiss Dániel	2005. 08. 21.
Szirákné Csapó Ágnes	2005. 09. 11.
Szirák Péter	2005. 09. 11.

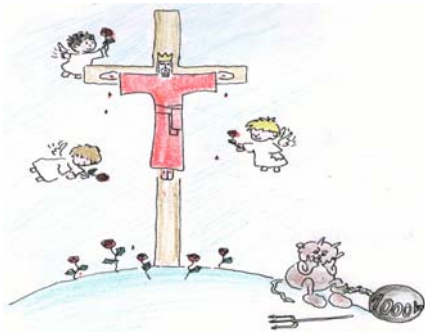
„Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt.” /Lk 12,8/

ESKETÉS:

Boruzs Attila és Szabó Anikó 09.10.

KERESZTELTÉS:

<i>Név</i>	<i>Születési idő</i>
Kis Gergely	2004. 12. 12.
Kovács Milán	1999. 10. 05.
Kovács István Csaba	2003. 06. 12.
Muri Amanda	1996. 06. 05.
Vincze Lilla	2004. 09. 27.
Nagy Bence	2004. 10. 29.
Szabó Bence	2003. 06. 25.
Teremy Dóra	2004. 07. 22.
Orosz Dávid	2004. 08. 23.
Kertész Veronika	2003. 05. 07.
Szabó Anikó	1982. 09.12.
Szirákné Csapó Ágnes	1968. 06.26.
Kertész László	1975. 12. 05.
Vida Györgyi Flóra	2003. 11. 28.
Schermann Péter	2005. 07. 30.

Szerkesztette: Tóth László
Felelős Kiadó: Dr. Szalkay Kázmér

ISTENTISZTELETI ÉS EGYÉB ALKALMAINK:

Vasárnap: de. 9 óra, templom – *istentisztelet*

Vasárnap: de. 9 óra, gyülekezeti terem – *gyermek istentisztelet.*

Vasárnap: du. 16 óra, gyülekezeti terem – *istentisztelet*

Csütörtök: du. 16 óra, gyülekezeti terem – *biblióra*

Péntek: du. 17 óra, gyülekezeti terem – *ifjúsági Biblióra*

Hétköznap: de. 8 óra, gyülekezeti terem – *reggeli istentisztelet*

- ◆ *Nőszövetségi teadélután:* minden hónap harmadik vasárnapján délután 15 órakor, a gyülekezeti teremben
- ◆ *Presbiteri biblióra:* minden hónap első csütörtökén, du. 17 órától a gyülekezeti teremben
- ◆ *Családi istentisztelet:* minden hónap első vasárnapján, délután 16 órától a gyülekezeti teremben.
- ◆ *Csigatészta készítés:* minden héten szerdán a kisteremben.